

DELO JE STEKLO

POROCALI smo že o mladinskem informacijskem uradu, ki so ga ustanovili pri zavodu za socialno delo občine Šiška. Dve mladi socialni delavki Mira Jezeršek in Jelka Škorc sta se odločili, da s svojim znanjem priskočita na pomoč mladim, ki imajo težave in ki jih mučijo razna vprašanja, na katera sami ne znajo odgovoriti. No, začetne težave so že mimo in delo v uradu je steklo. V Mladinskem centru Zg. Šiška so odstopili sobico, v kateri sedaj vsak terek in petek (od 16. do 18. ure) delata izmenično obe dekleti. Dobili pa so tudi telefon in svojo številko — za tiste, bolj sramežljive. Obiskali smo torej informacijski urad z željo, da se поблиže seznanimo s to zanimivo idejo, ki nedvomno pomeni veliko novost pri nas.

V bifeju mladinskega centra sem zaman iskal kakšen napis ali lepak, ki bi mi pomagal najti prava vrata. Iz zadrege me je rešil šele fant za točilno mizo, ki me je napolnil po stopnicah v »podzemlje«. Po temačnem hodniku sem se končno le pretipal do vrat z napisom »Pisarna«. Kljub vsemu, marsikomu bi že uplahnil pogum, predno bi našel sem, sem si mislil, ko sem trkal.

»Res je, malo smo skriti,« se je nasmehnila Mira Jezeršek, »dežurna« tisti dan, ko sem ji razložil svoje pomisleke. »Morali bomo to stvar urediti, čeprav so nam fantje iz mladinskega kluba to že obljubili... Natisnili bomo tudi lepake, ki jih bomo razposlali po šolah in povsod tam, kjer se zbirajo mladi.«

Seveda me je najbolj zanimalo, kakšen je odziv med mladino...

»Sprva smo bili precej skeptični, saj je to pravzaprav prvi tak poskus pri nas,« je povedala Mira. »No, gneče prve dni res ni bilo, toda sedaj se že kar pridno oglašajo.«

»Večinoma dekleta...?«

No, ta pripomba je bila res malce zlobna in, kot mi je zatrdila Mira, tudi neupravičena.

»Večina naših »klientov« nam telefonira, tak način je za marsikoga verjetno najbolj primeren, saj je pogum za osebni stik res težje zbrati. Moram pa reči, da so fantje med strankami precej enakopravno zastopani.«

»Če ni to vaša poklicna skrivnost, kaj vas največkrat sprašujejo?«

»Pravzaprav že ugotavljamo, da naš namen še ni izpolnjen, saj prevladujejo osebni problemi in stiske, zaradi katerih iščejo mladi naš nasvet. Sprva smo si zamišljali naš urad bolj kot informacijski, kjer bi mladi lahko izvedeli vse, kar je pomembno za njihovo življenje in delo. Vsa sreča, da smo dobili okrepitev — na pomoč nam je priskočil tudi psiholog Vladimir Kočvar in tako je naše delo še bolj strokovno.«

Na vseh lepakih in oglasih je še posebej poudarjeno dejstvo, da so vse informacije in nasveti v tem uradu brezplačni. Naj vam torej zaupamo še eno zanimivost, ki sta jo socialni delavki skromno zamolčali: svoje delo opravljata poleg svoje službe in — brezplačno. Torej entuziazem, ki je v sedanjih časih prava redkost, tudi med mladino...

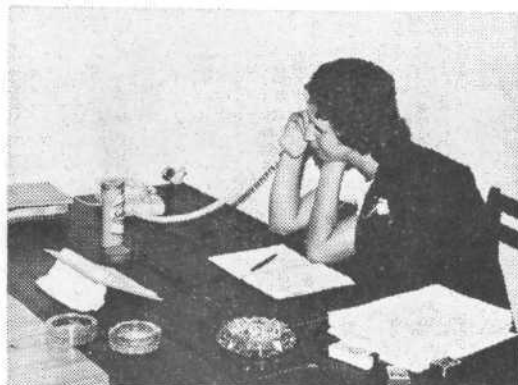
»Ne, tega dela se nisva lotili zaradi denarja. Če bi to hoteli, bi se gotovo oprijeli česa bolj donosnega. Važno je veselje, zaupanje mladih nam bo vsem trem največja nagrada,« je pojasnila Mira Jezeršek.

Ko sem odhajal, je v pisarni zazvonil telefon. Morda kliče fant, ki ne ve, kaj mora storiti, če hoče opravljati šoferski izpit; ali pa dekle, ki se ne more odločiti, kam bi se vpisala po končani osnovni šoli... No, prepričan sem, kdorkoli že je, ne bo odložil slušalke razočaran.

Z. S.

Zvonenje pred točo — ali: tople obljube ob mrzlih radiatorjih

POLETJE JE, vreme nam je zadnje dni res naklonjeno in včasih nam je celo toplo. Nič čudnega torej, če smo črna razmišljanja o

Mira Jezeršek: »Da, tu je informacijski urad...!«

našem ogrevanju potisnili v stran, češ, ko bo čas za to, bomo pa spet zarobantili. Tistim, bolj zmrzljive sorte pa so še vedno v spominu mrzli dnevi, ko se je v radiatorjih pretakala hladna voda in ko so prebivalci Soseske 6 pridno kupovali električne peči kljub izredno modernemu ogrevanju (vsaj tako so jim ga opisovali, predno so se vselili). No, ker se nam zdi tisti pregovor »Po toči zvoniti je prepozno« nadvse koristen, smo se odločili, da malo razmislimo o tej zadevi že sedaj, da ne bomo zopet zvonili takrat, ko nas bo že zebló...

Predno začnemo, naj vas spomnimo najprej na to, da stanovanjcev ob nakupu stanovanj prav nihče ne vpraša, kakšno ogrevanje hočejo. Torej — stanovalci so ob tem čisti kot solze, saj so postavljeni pred (navadno mrzlo) dejstvo... Marsikdo bi namreč raje telovadil z vedrom in premogom po stopnicah, kot pa da zmrzuje in preklinja Toplarno, DOM ali še koga drugega.

Težave so se v Soseski začele že ob vselitvi. Iz pip je največkrat tekla le mlačna voda, v stanovanjih pa je bilo pogosto hladneje kot zunaj. Na vse telefonske reklamacije je dežurni odgovarjal, naj pač še malo potrpijo, ker bodo kmalu montirali nov kotel. Ob toplih tolažbah in mrzlih radiatorjih je zima minila in vse težave so bile kajpak pozabljene. Na Toplarno so se ljudje spomnili večnoma le takrat, ko je bilo treba plačati mesečni prispevek za vodo in ogrevanje. S septembrom pa so prišle nove neprijetnosti. In zopet telefon, tolažbe, opravičila, kletvice in tako naprej vse do pomladi. Tokrat so se za spremembo tovariši iz Toplarne potrudili in našli celo vrsto krivcev, ki so odgovorni za hladilnice v Soseski.

»Obtožbe na naš račun so prav tako neupravičene, kot če bi elektrarno krivili zaradi pregorele varovalke v stanovanju,« so menili in še dodali, da oni niso dolžni odkrivati vzrokov za slabo delovanje naprav v samih blokih, saj z njimi sedaj upravlja SP »DOM«. Tudi podjetje IMP je po mnenju odgovornih iz Toplarne v veliki meri krivo za takšno stanje, saj avtomatični regulatorji, ki so jih oni dobavili in montirali niso kaj prida. Pa »Simplex«, ki naj bi bil odgovoren za izolacijo in napeljavo in še in še...

Tako, sedaj so stanovalci vsaj vedeli, kdo je kriv, da jih zebe. No, saj električne peči tudi niso tako slabe in tudi vodo za pominjanje posode si lahko segrejejo na štedilniku... Pa vendar, nekaj je treba ukreniti, saj tisti tisočaki, ki jih vsak mesec plačujejo Toplarni, niso mačje solze in tudi denar, ki ga pobira »Dom«, bi se dalo kako koristneje uporabiti. Poglejmo torej, kaj meni o tem stanovanjsko podjetje.

Seveda, tudi oni vedo za težave z ogrevanjem in toplo vodo, toda kritike na njihov račun so večinoma neupravičene. Toplotne postaje upravljajo pooblašeni monterji toplarne, ključne od teh prostorov pa imajo tudi hišniki. Zato se monterji navadno zgovarjajo na hišnika, ki da je posegal v naprave, na katere se ne spozna ali pa zvalijo vso krivdo na interno instalacijo. In tako dalje in tako dalje... V stilu »gospoda Kapucinarja«...

Z. S.

Samoprispevek za stražnika?

STE ŽE KDAJ slišali tisti zamolkel, močan glas alfe romeo? Srca mladeničev vztrepetajo, ko zaslišijo hrumenje tega športnega avtomobila. Toda, če se tak glas, pa če je še tako lep, oglasi med bloki ob dveh zjutraj, (kot se je zadnjič v Soseski 6), potem je le malokdo, ki bi ga v tistem trenutku občudoval. Neki nesrečno zaljubljeni mladenič je namreč iz protesta, ker mu ljubljena ni hotela odprijeti, skoraj pol ure v prvi prestavi in s polnim plinom vozil pod njenim oknom, da so se šipe tresle. Cviljenje gum, hupanje in rohneje motorja se je razlegalo po vsej soseski in tako poskrbelo za učinkovito budnico. Luči so se prižigale, nekaj stanovanjcev je celo steklo na ulico, da povedo »frajerju«, koliko je ura.

»Kje je vendar policija?« so se zgražali stanovalci na oknih. Nekdo je stekel k telefonu in čez nekaj trenutkov je že pribrel modrobeli fiat 850. Ko so fanta odpeljali, so trije nasilno zbujeni stanovalci po parkirnih prostorih iskali alfo romeo, ki jo je voznik nekje pustil in potem na vse pretege zatrjeval, da on ni tisti, ki je malo prej drvel po soseski. Obupali so že in se obrnili proti domu, ko nenadoma pred njih zapelje »marica«.

»Kaj počnete tu?« sta bila miličnika stroga. »Sumljivi« tipi so se komaj izmazali, saj možje postave niso vedeli za nočni lov. In nauk te zgodbe? Miličniki so, samo treba jih je znati poiskati...

Ni slučaj, da se kaj takega zgodi prav v stanovanjski soseski, v kateri živi preko 3000 ljudi. Prav tako ni čudno, če se ljudje bojijo puščati svoje avtomobile pred bloki. Res je, luči so svetle in ulice so dobro osvetljene, toda to ne pomaga dosti. Zgodilo se je že, da so z vozil izginili prtljažniki, meglenke ali celo kolesa ob urah, ko je na cesti že precej ljudi. Ljudje se ne poznajo med seboj in tako si nihče ne upa povprašati fantalina, ki se ukvarja z lučmi, ali jih popravlja ali krade... Zveni neumno, pa je žal še kako res. Prav tako to, da so obhodi miličnikov zelo redki in zato neučinkoviti.

Toda ne smete misliti, da se vse težave in nevarnosti zgrnejo nad Sosesko šele ponoči. Mularija, ki brez izpušnih cevi ropota med bloki in ogroža otroke; kolesarji, ki se podijo po poteh med zelenicami ali kar po travi in ne nazadnje avtomobilisti, ki »cvilijo« okrog ovinkov, čeprav je ob cesti otroški vrtec in igrišče... Da nesnage, ki jo spuščajo stanovalci z oken in poteptanih zelenic sploh ne omenjamo...

Kaj torej storiti? Miličnikov je premalo, da bi v celoti nadzorovali takšno sosesko in stanovalci (tisti vsaj, ki jim je sploh do reda) so prepuščeni sami sebi. Vstajati morajo ob dveh zjutraj in loviti pijane avtomobiliste, ki preizkušajo svoja vozila med bloki...

»Morali bi imeti svojo komunalno policijo, ki bi skrbela za red,« je razlagal eden od prizadetih stanovanjcev. »Če bi imela naša soseska vsaj dva stalna stražnika, bi bilo drugače. Zakaj pa ne bi stanovalci tudi sami nekaj prispevali k temu? Če v revnih vasicah razpisujejo samoprispevke za nove gasilske brigadne, zakaj ne bi recimo občan Soseske 6 en odstotek svojih dohodkov plačeval za red?«

Prepričan sem, da bi bil izid glasovanja vsekakor v prid temu predlogu, če bi ga bili izvedli tisto jutro, ko so vsi stanovalci sloneli na oknih in se zgražali nad »dirkačem«. Kakšen pa bi bil odziv sicer, sedaj na primer, ko so nekateri ta incident že pozabili, to je pa seveda vprašanje. Verjetno bo pokradenih še veliko meglenk, koles in avtomobilov, še velikokrat se bo soseska zbudila ob ropotanju brezizpušnih brencljev, predno bo takšen predlog dozorel. Toda že sedaj je gotovo samo eno — to je verjetno edina rešitev.